Володимир Маяковський

Товаришеві Нетте — пароплаву і людині

Перекладач: Микола Бажан

Я здригнувсь недаром.
Не бридня примари.
В порт,
жаркіш,
як літо вогнеметне,
розгортався
і входив товариш
"Теодор Нетте1".
Це — він.
Я впізнав його вмить.
Рятувальні круги, як блюдця окулярів.
— Здрастуй, Нетте!
Я радий, що ти продовжив жить
життям димучих труб,
гаків
і углегарів.
Ну, підходь сюди!
Тобі не мілко?
Від Батума,
певне,
наробився вкрай...
Пам'ятаєш, Нетте,-
ще як був ти чоловіком,
вдвох у дипкупе
ми розпивали чай.
Ти барився.
Вже хропіли сонні.
Зір
втопивши

в клейма сургучів,
говорив всю ніч
про Ромку Якобсона2
і, спітнівши,
смішно вірша вчив.
Засинав під ранок.
Палець
до курка приник.
Суньтесь,
як охота припекла вам!
Чи гадав я,
що десь за рік
стрінуся
з тобою —
з пароплавом?
За кормою місячище.
Ну і здорово!
Лежить,
переділивши про?стори яскраві,
Наче навік
за собою
з битви коридорної
тягнеш слід героя,
світлий і кривавий.
Комунізму з книжки
часом кинуть слово:
"Можна
всякі речі
в книжці намолоть!"
А таке от —
"байку" оживить
раптово,
явить
комунізму
і єство, і плоть.

Ми живем,
поєднані
в залізній клятві.
Хоч на смерть
за неї
в куль сталевій зливі:
це —
щоб у світі
без Росій,
без Латвій
жить в єдиному людському колективі.
Не водиці,
а крові
чуємо в тілі тиск.
Крізь револьверний брех
наша путь лягла,
щоб нам,
помираючи,
втілитись
в пароплави,
в рядки
і в інші довгі діла.
Прагну жить і жить,
крізь роки мчатися.
Та кінець кінцем —
підносить бажання мене те:
зустріти хочу
мій смертний час я
так,
як зустрів свою смерть
товариш Нетте.

1926

---

1 Нетте Теодор — радянський дипломатичний кур'єр. Загинув 5 лютого 1926 р. в поїзді на території Латвії, боронячи від нападників дипломатичну пошту.

2 Якобсон Роман — вчений лінгвіст, знайомий Маяковського і Нетте.